

schien kiescher van aard, maar dat toch meêtelt: den persoonlijkken aanvaller kan ik niet afslaan.

Zelfs mijn felsten tegenstander heb ik op mijn zij, zoo ik beweer, dat men mij niet heeft gespaard. Sinds een viertal jaren sta ik bloot aan een onedelmoedige verguizing, die onbewust zich mijn zedelijke vernietiging in der lieden meening ten doel koos. De helft er van kwam mij niet onder de oogen, van veel bereikte mij slechts het gerucht, de volle kracht van het tegen mij gericht kruisvuur kon ik slechts afmeten naar de bloohartigheid der voorzichtigen, die veiligheidshalve afdropen uit den hoek waar ik stond. Dat men het voor mij opnam was wel een witte raaf. Toch deed men het, en de zeldzaamheid der geboden hulpe, maakte ze mij dubbel gewaardeerd. Gunnings naam is mij ook daarbij het liefst. Zijn connectiën liepen het verst met de mijne uiteen. Mijn partij te nemen, eischte daarom in hem dubbelen moed, dubbele veerkracht der broederliefde. Toch sprak en schreef hij tot handhaving van mijn goed recht vaak warme en vriendelijke woorden, waarvoor woorden hem niet danken kunnen. Van de gescheiden broederen ondervond ik gelijke sympathie, slechts voor een wijle, toen men waande dat broedertrouw mijnerzijds met mindere achting beantwoord was, meer voor den vorm dan in het wezen bekoeld. Ook Dr. Hoedemaker bleef houw en trouw, ten spijt van een verschil waartoe uiteenlopende persoonlijkheid onontwikkbaar drong. Eindelijk zij, eer ik van Groen van Prinsterer spreek, nog het kloeke woord van een tweetal studenten herdacht die in de *Vox studiosorum* met kalmen stoot een mislukten koniek uit het zadel lichtten, die, verbeeld u, in het frissche leven der studentenwereld zich tot echo dorst leenen voor de onmanlijke bitsheden van een zichzelf overlevend Conservatisme, dat thans moderne waar te koop biedt op de gebroken schaal van Synodale zelfgenoegzaamheid. Groen noem ik, om de uitnemendheid zijner edele toeneiging, naast die allen. Nog vinniger dan men mij, om met Cats te spreken, „een snau toebeet“,